

1. Drie maanden onder de Sneeuw. — 2. Zwarte Koo. — 4. De Heks uit de Duinen.
5. Aan de Molenbeek. — 7. Karel Cogge (De Overstroming aan den IJzer. — 9. De
Jonge Vluchteling. — 13. Beter een Lap dan een Scheur. — 14. Harten van Goud.
(B. Hans). — 15. Op 't Verdrongen Land van Saaftinge. — 16. De Fee van den Kluis-
berg. — 17. De Zinneloozen te Gheel. — 18. De Hut op de Heide. — 19. Hugo Ver-
riest. — 20. De Klok van Stuivekenskerke. — 21. De Landlooper. — 22. En toch
Feest. (B. Hans). — 23. Sinterklaas in 't Veerhuis. — 24. Grapjes en Vroolijke Ver-
tellingen. — 25. De Vriezeman. — 26. Verdwaald en Terecht. (B. Hans). — 27. De
Jongen van West-Roosebeke. — 28. De Jongens van den Waterkant. (B. Hans.) —
29. De Kleine Smokkelaar. (A. De Cort). — 30. De Verdrongen Stad. — 31. Het Wees-
je van Brugge. — 32. Schoone Daden. — 33. Een plezierige Vacantie. — 34. Nog
Grapjes. — 35. Het kindje van de zee. — 36. In de Moeren. — 38. De Vlucht in de
Koffer. — 39. De Man uit den Toren. — 40. Spreekwoorden en Verhalen. — 43.
De Veerman van 't Zwin. — 44. 't Grafje in de Duinen. — 46. Broederliefde (de
gebroeders van Raemdonck). — 47. Brugge en Omgeving. — 48. Eerlijk duurt het langst.
49. De Kleine Verspieler. — 51. Een lastig Geschenk. — 52. Zonder Ouders.
(B. Hans). — 53. Een Kerstfeest in Vlaanderen. — 54. Arme Bedelares. (A. De Cort.)
— 55. De Verloren Zoon. — 56. In 't Bosch van Houthulst. — 57. Nog Gered. (B.
Hans) — 58. Uit de Oude Doos. — 59. Dokter Jenner en Jenny. (J. Ten Heuvel). —
60. Moeder Eyer. — 62. De Wees in Londen. — 63. Sinterklaas op de Heide. — 64.
De Kinderen van den Zeeloods. (B. Hans) — 65. Bij de Boschkerels. — 66. De Kinde-
ren van den Smkelaar. — 68. De Landverhuizers. — 69. Leeuwte Van Damme —
70. Van alles wit. — 71. Nieuwsgierig Aagje. — 72. Een Moedige Kermisjongen. —
73. Trouwe Vriendschap — 75. Aan de Kust. — 76. Het Rulje. (B. Hans). — 77. De
Pastoor van Lapscheure. — 78. Samen uit. — 79. De verrassing van Audenaarde. —
81. Een Pak van 't Hart. — 82. Vad-rlandsche Verhalen. — 85. De overwintering op
Nova-Zemla. 86. Hoogmoed komt voor den Val. — 89. Hoe Sinterklaas hielp. 90
In Grooten Nood. (Annie Hans). — 91. Kerstmis aan Zee. — Toch beter thuis. — 104
Denk aan Moeder. — 110. Robinson Crusoe — 111. Hendrik Conscience. — 116. Een
Blijde Sinterklaas avond. — 117. Peter Joannes (B. Styns). — 121. Hoog Rezek
— 122. De wonderlijke Zwaan. — 133. Uit Bange Dagen. — 125. De
Flinke Baanwachster. — 126. De Kerels van Lampertisse (Zannekin). — 127.
Eliza's Vlucht. — 128. De Gelaarsde Kat — 129. De Dicht van den Blauwer —
130. In Vacantie. — 131. Gered uit de Sneeuw — 132. Tinneke. — 133. De Helden
van Stekene. — 134. Onvruchtbaar Gestrapt. — 135. De Apostelbrokken van Rupel-
monde. — 136. Tijl Uilenspiegel. — 137. Com Tom. — 138. Alfreds Vacantie. — 139.
Matha's Avonturen. — 140. S. Niklaas te Mechelen. — 141. Kerstavond van Bertje. —
142. Op 't Oud Kasteel. — 143. De Reis in de Wildereis. — 144. Bij de Kabouters. —
145. De Spionnen op den Toren. — 146. De Jongen van Gaver. — 147. Een Jaar van
Huis. — 148. De Schat in de Duinen. — 149. Oud Moederke. (C. Maerten). — 150. De
Smokkelaars van de Zee. (J. Godde is). — 151. De Brand. — 152. De Schat in de Mijn
(B. Hans). — 153. Het Graf in 't Bosch. — 154. Het Berouw van den Strooper. — 155.
't Kasteel Hoogdonck. — 156. Van de Hut naar het Paleis. — 157. De Heldhaftige
Mijnwerker. — 158. Brave Harten (tooneelstukje). — 159. Karel de Goede. — 160. Na
veel avonturen. — 161. Gered door een aap. — 162. Jan Provdel. — De slag der
Gulden sporen. — 164. Van den dood gered. — 165. Het Becheljongetje (J. Melaerts)
166. De Toovenaar. — 167. Van drie roovers. — 168. Een jonge held. — 169. Jacob
Van Artvalde. — 170. De overwinning van Karel. — 171. Genoveva van Brabant. —
172. Een avontuurlijk reis. — 173. De strijd met den wolf. — 174. Een vreeselijke
avond. — 175. De gevluchte slaaf. — 176. In de Vliegmaschine. —

Richt u voor Kinderbibliotheek tot A. Hans-Van der Meulen, Contich.

Thijl Uilenspiegel

(Tweede druk)

— PRIJS : 60 CENTIEMEN —

Uitgave Hans Van der Meulen, Contich

TIJL UILENSPIEGEL.

I.

Te Damme, een oude stad van West-Vlaanderen, woonden Klaas en Anna, een braaf paar, maar dat een schalk van een zoon had. Die jongen heette Tijl en was nog maar zes jaar, toen hij al veel van zich deed spreken door allerlei streken.

Eens was hij alleen thuis; vader en moeder hadden zich naar het veld begeven. Er kwam een ruiter door de straat, die naar Brugge moest, maar den weg niet kende.

Daar zag hij het huis van Klaas, dat, zooals vele woningen, een voordeur had van twee deelen, een onder- en bovendeur. De onderdeur was dicht, maar de bovendeur stond open.

De ruiter wilde zien of er iemand in huis was en leidde zijn paard bij de deur. Het dier stak zijn kop naar binnen en ook de ruiter leunde voorover, terwijl hij riep:

— Is er hier iemand?

Tijl kwam nader en antwoordde:

— Er is hier een mensch en half en een paar-denkop.

— Wat bedoelt ge daarmee? hernam de ruiter.
— Wel, ik ben hier, en gij zijt er half en uw paard steekt zijn kop binnen, dat is samen dus een mensch en half en een paardenkop.

— Ge hebt gelijk, zei de ruiter lachend. Ge ziet er niet dom uit. Ge kunt me zeker wel den weg naar Brugge toonen?

— Naar Brugge? Ziet ge ginder die ganzen? Ga langs waar zij loopen en ge komt te Brugge.

— Een rare kwant, dacht de ruiter. Hij wijst me op eigenaardige wijze den weg.

En hij volgde een eindje de ganzen, meenend, dat de straat wel op de Brugsche baan zou uitloopen. Maar plots zag hij de dieren de vleugels uitspreiden en zijwaarts in een waterpoel vliegen. De ruiter reed langs den poel, maar bemerkte er geen weg.

— Wat nu! bromde hij.

Hij keerde naar Tijl terug en vertelde, wat er met de ganzen gebeurd was.

— Mijnheer, ik heb u gezegd, ga langs waar de ganzen loopen, maar niet langs waar ze vliegen. Waar liepen de ganzen?

— Hier in de straat.

— Welnu dan?

— Bedoelt ge, dat de straat op de Brugsche baan uitloopt?

— Ja, mijnheer...

— Wel vriendje, ge hadt me het eenvoudiger kunnen zeggen. Maar ik dank u toch voor uw inlichting.

— Met dank kan ik geen koek koopen.

— 't Is waar... Hier zijn twee duiten...

En Tijl liep vlug naar 't naburig winkeltje.

Vader Klaas vertelde overal dat zijn jongen bijzonder slim was en het wel ver in de wereld zou brengen. Maar de goede man zag niet in dat zijn zoon een deugniet werd. Hij hoorde wel klachten over hem, maar beweerde dan, dat de menschen overdreven.

En Tijl zelf zei ook, dat de Dammenaars niets van hem konden verdragen.

Damme had in dien tijd een groote haven, waar zeeschepen uit allerlei landen kwamen. En Tijl zat heele dagen op die vaartuigen en leerde van de matrozen veel woorden van vreemde talen maar daarbij ook heel wat booze streken.

Eens mocht Tijl met zijn vader mee naar Brugge. Klaas had van den boer, bij wien hij werkte, een paard geleend voor de reis. En Tijl zat voor zijn vader en draafde vroolijk mee.

Maar hij stak zijn tong uit naar de voorbijgangers, die dan kwaad werden en de vuisten balden. Klaas kon het niet zien hoe zijn jongen zijn tong uitstak, maar wel merkte hij de woede der menschen en verwonderde zich daarover.

— Ziet ge 't nu vader, dat de menschen kwaad op me worden, al misdoo ik hun niets, zei de deugniet. Ze kunnen me niet verdragen.

— 't Is waar, erkende Klaas. Het is onrechtvaardig.

En nog meer na deze reis verschoonde de vader de stoute streken van zijn jongen.

Tijl werd steeds ondeugender en de Damme-naars noemden hem Uilenspiegel. Hij moest naar school en was verstandig genoeg, om in korten tijd te leeren lezen en schrijven. Maar hij plaagde den meester zoo erg dat deze Tijl van school joeg.

Nu begreep vader Klaas toch, dat hij te zacht was geweest en wilde hij strenger optreden. Maar het was te laat. Tijl luisterde niet meer en om de klappen te ontgaan liep hij met een troep kermisgasten mee. Daar leerde hij kunsten en poetsen. Hij reisde overal heen en bekommerde zich niet meer om zijn ouders. Zoo werd hij een jongeling. Eindelijk besloot hij alleen te zwerven en zijn geluk te beproeven.

Maar eerst keerde hij naar Damme terug. Hij trof er zijn moeder aan, die veel om hem had getreurd. Ze vertelde hem, dat vader uit de stad had moeten vluchten, omdat hij zich verzet had tegen onrecht van den graaf of den heer van Vlaanderen.

— Blijf gij nu bij mij en zorg voor me? vroeg vrouw Anna.

Tijl beloofde dit. En om wat geld te verdienen, wilde hij te Damme zijn bekwaamheid als koorde-danser toonen. Hij maakte dit alom bekend en spande een touw, over het kanaal, tusschen twee huizen. Hij zou nu over dit touw wandelen en zelfs allerlei zotte sprongen doen.

Moeder Anna wilde haar zoon van dit dwaas spel genezen. Ze wist, dat Tijl goed zwemmen kon. Zijn kunsten moesten mislukken. Dan zou het volk hem uitlachen en Tijl te beschaamd zijn om nog als koorde-danser op te treden. Zoo dacht vrouw Anna. En ze ging in een der huizen, aan welks gevel het touw bevestigd was.

Tijl stond juist te midden van het koord op één been en draaide dan nog rond. Het waren vooral vrouwen en kinderen, die hem verbaasd aanstaarden.

Moeder Anna sneed het touw door. En plof, daar viel Uilenspiegel in het kanaal, zoodat het water hoog opspatte.

Het volk schrok wel even, maar toen het Tijl boven komen en zwemmen zag, schaterden allen van 't lachen.

— Hooge kl'immers, lage vellers! riep er een, en velen herhaalden dat.

Tijl was nijdig om dien spot.

— Ik zal u krijgen, dacht hij. 'k Leer u wel lachen op een andere manier.

Hij wist niet dat zijn moeder hem die poets gebakken had. De hoop van vrouw Anna werd niet vervuld.

Den volgenden dag riep Tijl een heele bende kinderen samen.

— Ik zal nu nog sterkere toeren uithalen dan gisteren, zei hij. Maar ik moet daarvoor een heele massa schoenen hebben.

De kinderen trokken vlug hun schoenen uit en Uilenspiegel bond die allen aan een koord. Weer spande hij een touw tusschen twee huizen en liep er over, de aaneengeregen schoenen rond zwaaiend. Maar meer verrichtte hij niet.

— Toon ons uw sterke toeren! riep een knaap.

— Ja, ja! klonk het nu algemeen.

— Wel, kijkt! schreeuwde Tijl.

En eensklaps liet hij al de schoenen van het touw glijden, boven den oever.

De kinderen wierpen er zich op. Ieder wilde zijn schoenen terug hebben, maar deze lagen verward dooreen. Was me dat een grabbelen en wroeten van wel honderd knapen!

— Dat zijn mijn schoenen!

— Neen, de mijne!

— De mijne, zeg ik.

— Ge krijgt ze niet... Uw schoenen waren oud!

— Neen, nieuwe!

Zoo klonk het en de jongens begonnen te vechten, en de straat was vol getier. De moeders kwamen aangeloopt, zagen wat er gaande was en ieder wilde haar kind aan zijn eigen schoenen helpen. Maar de moeders kregen ook twist.

— Dat zijn de schoenen van mijn zoon!

— Neen, van den mijnen!

— Uw jongen had schoenen waar zijn teenen door staken.

— Zeg 't nog eens? Meent ge dat ik niet weet hoe uw deugniet afgetrapte laarzen droeg...

Zoo en veel andere woorden riepen de moeders elkaar toe. En het werd een algemeen gevecht. De politie moest er bij te pas komen. Uilenspiegel zat in een boom heel dat spel te bezien en riep:

— Ha, wie lacht er nu? Elk zijn beurt...

En hij schaterde het uit.

De moeders vernamen, dat Tijl de oorzaak was van al dat kabaal en balden de vuisten naar hem. De politie wilde Tijl grijpen maar hij maakte zich uit de voeten.

Toen het avond was sloop hij langs achter zijn woning binnen. Vrouw Anna had het gebeurde vernomen.

— O, Tijl, zei ze, wat doet ge me toch verdriet aan! Heel Damme is kwaad op u. En de schout wil u in de gevangenis opsluiten.

— Ja moeder, ik weet dat ik Damme moet verlaten en ik trek de wijde wereld in. Ik wilde u toch eerst goeden dag komen zeggen. Wees niet treurig, ik ga fortuin maken en keer met een beurs goud terug. En dan zullen ze hier de geschiedenis van de schoenen wel vergeten zijn.

Uilenspiegel kuste zijn moeder en vertrok. Nu werd hij als vroeger een zwerver, maar niet meer met een kermistroep.

II.

Uilenspiegel trok naar het Oosten en kwam te Waarschoot, een eindje voorbij Eekloo. Daar hoorde hij, dat een heer een knecht wenschte.

— Dat kan wel iets voor mij zijn, dacht Tijl en hij trok naar het buitengoed.

Een meid, die maar één oog had, liet hem binnen en riep haar meester, die geen vrouw of kinderen had. Tijl zei, dat hij hier knecht wilde worden. De heer sprak een poosje met Uilenspiegel en merkte, dat deze zeer verstandig was.

— Ik neem u in d'ens, zei hij, en als ge wel oppast, zult ge 't zelfde eten als ik en maar half werk moeten doen.

De meid nam den nieuwen knecht mee naar de keuken. Tijl merkte al gauw, dat ze een brompot was.

— Braad die twee kiekens, zei ze, terwijl ik om boodschappen ga. En doe het goed of ik geef u een slag met mijn pollepel...

Tijl braadde de kiekens maar hij at er een smakelijk op. De meid kwam terug en vroeg waar het ander kien was.

— Het ander kien? herhaalde Tijl onnoozel.

— Er waren er twee en nu ligt er maar één...

— Wel, doe uw ander oog open en ge zult het ander kien zien.

Woedend liep de vrouw naar haar meester.

— Die nieuwe knecht spot met me, omdat ik maar één oog heb, kloeg ze. En hij heeft een kien opgegeten.

— Dat bevalt me niet, antwoordde de meester. En Tijl moest vóór hem verschijnen.

— Wat hoor ik? zei de heer. Gij bespot de meid omdat ze maar één oog heeft?

— O, neen, ik bedoelde dat ze met twee oogen beter zou zien dan met één.

— Dat is waar ook...

— En dat ik een kien heb opgegeten, beken ik. Maar gij, heer, hebt me daar toestemming voor gegeven.

— Ik?...

— Wel zeker... Toen ge me in dienst naamt, zeydet ge, dat ik 't zelfde zou eten als gij. Er waren

twee kiekens, dus een voor u en een voor mij. Dat voor u is in de keuken en dat van mij zit in mijn maag, want 't is voor u toch gelijk, of ik het nu heb opgesmuld of er mee wacht tot de noen.

De heer lachte en hernam:

— 't Steekt niet op een kieken, maar doe wat mijn meid beveelt.

— O, zeker, heer! antwoordde Tijl gewillig.

— Ik zal hem laten werken, dat hij zweet, dacht de meid.

Ze gebod Uilenspiegel een emmer water te halen. Hij kwam met een half gevulden aker terug.

— Domoor, luilak! schold de dienstbode. Geef nu het paard van mijnheer twee maten haver.

Ze ging in den stal loeren om te zien of Tijl gehoorzaamde.

— Ge geeft maar één maat... ik heb twee gezegd, suffer! riep ze nijdig uit. Ga nu naar den bakker om twee brooden.

Tijl kwam met één brood terug.

— Ge hebt maar halve ooren! beweerde de meid. Dweil den vloer van de keuken!

Uilenspiegel dweilde den halven vloer en liet het overige vuil liggen. De dienstbode snakke de dweil uit zijn handen en deed zelf de rest, brommend, dat Tijl voor niets deugde.

— Maar rentenieren zult ge hier niet! verze-

kerde ze. Ga de koe melken!

Tijl had bij zijn vroeger zwerven allerlei stietjes geleerd en spoedig kwam hij met de melkemmer terug.

— Maar de koe geeft het dubbel! raasde de meid. Ge hebt ze niet uitgemolken. Bah, ze hebben gelijk gehad u maar een uil te noemen. Haal twee bossels hout van den koer!

Tijl bracht er één binnen.

— Zoo kan het niet blijven duren! tierde de vrouw.

Ze ging weer naar haar meester. En Uilenspiegel moest opnieuw vóór zijn heer verschijnen.

— Vriend, zoo gaat het niet, zei de meester. Ik heb u duidelijk gezegd: doe alles, wat de meid beveelt, en ik hoor, dat ge een halven emmer water haalt in plaats van een heelen; één brood in plaats van twee; het paard één maat haver geeft en geen twee, de koe half uitmelkt, en zoo voort. Ge gehoorzaamt niet?

— Meester, ik gehoorzaam juist heel stipt, antwoordde Tijl. Toen ge me in dienst naamt, hebt ge gezegd, dat ik maar half werk moest doen en me dunk, dat ik meer moet luisteren naar u dan naar de meid.

De heer lachte weer en wilde zijn nieuwen knecht wel houden.

— Maar dan trek ik er uit! beweerde de meid. Zoo is het geen leven.

De heer had de vrouw te lang in dienst om haar terwille van Tijl te laten gaan en dus stuurde hij Uilenspiegel heen.

— Daarom niet getreurd, dacht deze en welgemeed trok hij verder.

Hij kwam te Gent en hier gaf hij zich voor zoo'n geleerde uit dat hij zelfs een ezel kon leeren lezen. Dat nieuws deed de ronde en ook de professoren van de hoogeschool hoorden het. Ze wilden dat niet gelooven. Tijl zou zijn kunst moeten toonen. Men bracht hem naar de hoogeschool en leidde er ook een ezel heen.

— Natuurlijk moet ge me wat tijd geven, zei Tijl. Er zijn zooveel studenten, die tien jaar leeren en nog niet veel weten. Om een ezel te leeren lezen mag ik wel eenige dagen gebruiken.

Dat erkenden de professoren en ze lieten Tijl met een ezel en een boek alleen. Niemand mocht bij hem komen. Een knecht der school zou op etens-tijd Uilenspiegel spijsje en drank brengen.

Tijl stelde zich aan 't werk. Hij had een klein zakje haver mee. En nu strooide hij haverkorrels tusschen de bladen van het boek. Grauwte rook die haver en stak begeerig de tong uit.

— Eet maar! noodigde Uilenspiegel. De haver is voor u... Maar ge moet ze zelf zoeken...

En 't duurde niet lang of de ezel sloeg met zijn tong de bladen van het boek om, om overal de ha-

verkorrels op te peuzelen. Zoo oefende Tijl eenige dagen het dier... Maar dan legde hij den ezel het boek zonder haverkorrels voor. Het beest meerende weer lekkernij te vinden, frutselde aan de bladeren maar werd teleurgesteld en begon te balcken. « I-a, i-a », klonk het.

— Ha, nu kunt ge lezen en zal ik de professoren laten komen, sprak Tijl tevreden.

De knecht moest de heeren roepen. Nieuwsgierig begaven deze zich naar de hoogeschool. Ook veel studenten verschenen, maar die moesten aan de deur der zaal blijven staan.

— Heeren, zei Tijl tot de professoren, ik heb den ezel leeren lezen. Wilt gij het hooren?

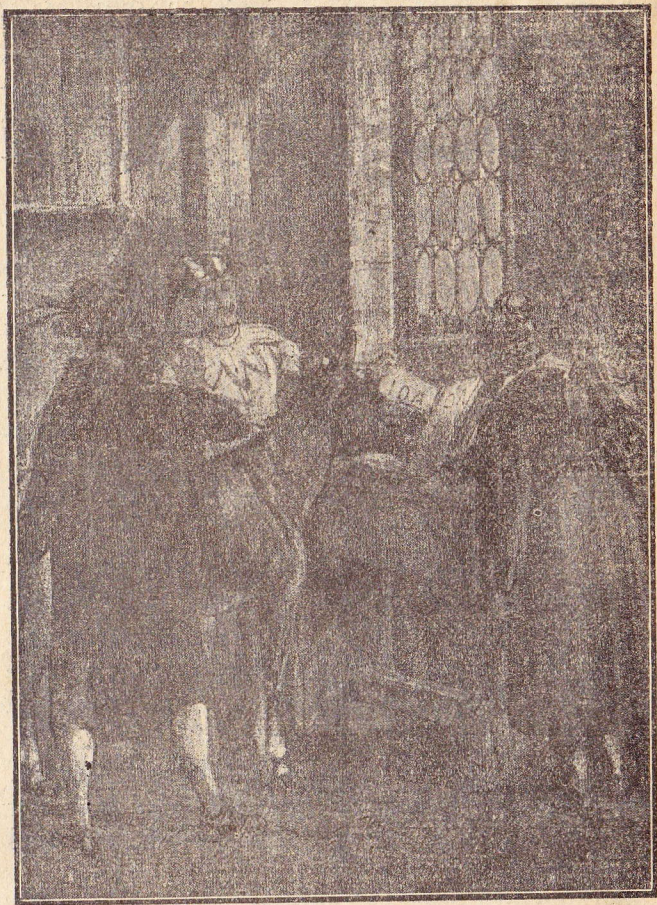
Uilenspiegel legde Grauwte het boek voor, maar zonder haverkorrels.

— Wel, ijverige leerling, toen nu met welk een vrucht gij mijn lessen gevolgd hebt, zei Tijl.

De ezel hoopte weer haver te vinden en begon vlug de bladen om te slaan, tot verbazing van de omstanders. Doch het dier vond niets. En luid balkte het: « I-a, i-a ».

— Hoor den ezel lezen! riep Uilenspiegel uit. 't Is natuurlijk in ezelstaal, menschen kunnen dat niet verstaan, maar andere ezels zouden hem heel goed begripen.

Maar de professoren wilden Tijl nog eenige moeilijke vragen stellen. En als hij die kon be-

— Hoor den ezel lezen... (blz. 15).

antwoorden, zou men hem aanstellen tot hoogleeraar.

— Vertel ons eens, vroeg de oudste professor, hoeveel pinten water zijn er in de zee?

— Vijf honderd zeven en tachtig millioen, negen honderd vijf en veertig duizend, twee honderd een en twintig en een kwart pintje, antwoordde Tijl zonder aarzelen. Als ge me niet gelooft stop dan alle rivieren toe, die in zee uitloopen en we zullen het water meten. En als het een vingerhoedje scheelt, moogt ge me aan de hoogste galg hangen.

— Goed, hernam de professor. Maar zeg ons dan hoeveel dagen er verlopen zijn, sedert Adam geschapen werd.

— Zeven dagen, die altijd weerkeeren: Zondag, Maandag, Dinsdag, Woensdag, Donderdag, Vrijdag en Zaterdag. Andere zijn er niet geweest.

De studenten juichten Tijl toe.

— Waar is het middelpunt der aarde? vroeg de professor.

— Juist waar ge staat, wijze heer, en als ge me niet gelooft, moogt ge het nameten.

De studenten lachten en noemden het een snedig antwoord. De professor besloot maar met het ondervragen op te houden. En Uilenspiegel werd hoogleeraar. Al de studenten wilden bij hem zijn, want hij deed niets anders dan grappen vertellen.

Zoo kon het niet blijven duren. Men gaf Tijl een som geld, als hij wilde vertrekken en op een vroegen morgen verliet Uilenspiegel stilletjes Gent.

Met dit alles was hij dan toch weer een vagebond, die zijn arme ouders in den steek liet, en niets goeds verrichtte.

Tijl begaf zich naar Dendermonde. Hij kwam op dien weg te Schellebelle, waar juist de vermaarde Potjesmarkt werd gehouden. Uilenspiegel ontmoette er oude vrienden van de kermistroep, met wie hij vroeger gereisd had en verteerde met hen al zijn geld. En toen lieten de vrienden hem staan. Bezorgd slenterde Uilenspiegel langs de kramen.

— Wat wilt ge? vroeg een man, die vleeschwaren verkocht. Toe, neem gij nu eens deze schoone hesp mee!

— Dat is vriendelijk van u, antwoordde Tijl en vlug greep hij de ham op en stapte heen.

— Maar het geld! schreeuwde de kramer.

— Geld? Ge hebt me gezegd: neem gij nu eens die schoone hesp mee, en ik doe het.

— Tegen betaling natuurlijk.

— Dat hebt ge er niet bij gezegd. Ge moet dan maar duidelijker spreken.

Het volk gaf Tijl gelijk, die zich met de hesp uit de voeten maakte. Nu had hij weer voedsel om verder te reizen. Onderwege tracteerde hij allerlei

bedelaars op het lekkere vleesch en toen hij de torens van Dendermonde zag, kon hij 't afgeknaagde hespenbeen weg gooien. Arm stapte hij de stad binnen. Daar las hij aan 't raam van een bakkerswinkel, dat hier een knecht gevraagd werd.

— Juist van pas, dacht Tijl. Het is avond en hier staat mijn bed gereed.

De bakker nam hem in dienst.

— Vriend, zei hij, ge kunt dadelijk aan 't werk. Ik moet uit, maar zift gij op zolder het meel voor morgen. Dan moogt ge gaan slapen.

— Welke lamp moet ik meenemen naar boven, want 't is al donker? vroeg Tijl.

— Denkt ge, dat ik aan knechten een lamp mee geef om mijn huis in brand te steken? Zift het meel in den maneschijn.

Tijl klom naar den zolder. Zijn baas ging uit. Uilenspiegel opende het raam. Liefelijk scheen de maan en verlichtte zilverachtig den hof. Tijl nam het meel en zifte het buiten 't venster, zoodat de bloem op den grond viel als fijne sneeuw. Dan legde hij zich te bed en sliep heerlijk. Maar ruw werd hij gewekt. Zijn baas sleurde hem uit bed.

— Ezel, wat hebt ge met mijn meel gedaan, het ligt op de vuile aarde? schreeuwde hij.

— Meester, waarom zijt ge zoo boos? vroeg Tijl. Ik deed, wat ge me bevolen hebt. Zift het

meel in den maneschijn, zoo hebt ge gezegd. En is het nu vuil?

— Ha, natuurlijk!

— O, dan zal ik het opscheppen en het in de Schelde gaan wasschen...

Maar Tijl kreeg nauwelijks den tijd om zich te kleeden en werd door den nijdigen bakker aan de deur geworpen.

— Geen zorgen voor den tijd, dacht Uilenspiegel, en verder in de stad verhuurde hij zich bij een anderen bakker.

— Wel, jongen, zei deze, ge komt als geroepen. Ik moet naar Baasrode naar een feest, en gij kunt mijn werk doen. Zie, het deeg is gereed. Ge kunt al dadelijk bakken.

— En wat moet ik bakken, baas? vroeg Tijl.

— Dat is me ook een vraag. Wat ge bakken moet! Slaapt ge nog? Wel bak er honden, katten en apen van! riep de man ongeduldig.

Een knecht wist toch wel, dat hij van deeg brood moest maken. De baas vertrok naar het feest. Maar Tijl vormde van het deeg koeken in den vorm van honden, katten en apen, en stak die in den oven.

De bakker scheen toch niet erg gerust op het feest te Baasrode. Als zijn nieuwe knecht de zaken maar oppaste, zoo dacht hij. En vroeg keerde hij terug. Daar zag hij de zonderlinge bakte.

— Schelm, ge hebt mijn deeg bedorven! riep hij woedend uit en hij wilde Tijl met een brandhout afranselen. Maar Uilenspiegel kroop onder de trog en sprak:

— Waarom zijt ge zoo boos? Ge hebt me toch bevolen honden en katten en apen te maken. Maar luister, ik zal het deeg betalen en neem de koeken voor mij.

Deze woorden bedaarden den bakker.

— Straks breng ik u het geld, beloofde Tijl.

— Ik ga met u mee, want ik vertrouw u niet, hernam de baas.

— Ook goed!

En Tijl stopte al de koeken in twee manden en trok met zijn patroon naar Baasrode, waar het feest nog voort duurde. Het volk zag nu die zonderlinge koeken en ieder wilde zoo'n hond, kat of aap hebben. De kinderen vielen er hun moeder om lastig. Tijl vroeg een goeden prijs en in korten tijd was hij uitverkocht. De bakker wilde nu al het geld hebben.

— Neen, zei Tijl, onze overeenkomst was, dat ik het deeg zou betalen en dat zal ik eerlijk doen. De winst is voor mij.

Uilenspiegel wilde niet meer naar Dendermonde terugkeeren en de bakker moest zelf zijn leege manden huiswaarts dragen.

— Anders laat ge ze hier maar staan, had Tijl gezegd.

Uilenspiegel feestte te Baasrode mee dien avond en den volgenden dag. Zijn geld was weeral op en hij had honger. Hij bemerkte een groote herberg, bij het veer naar Castel. Boven de deur stond er: «Hier geeft men te eten en te drinken». Tafels stonden voor de kermisgasten gedekt.

— Hier zal ik eens smullen, dacht Tijl.

En hij at zijn buikje vol en dronk een lekker glas wijn. Toen hij verzadigd was, sprak hij tot de waardin:

— 't Was allemaal goed. Wel bedankt!

— Maar ge hebt vergeten te betalen!

— Betalen? Wat praat ge van betalen! hernam Tijl. Boven uw deur staat: «Hier geeft men te eten en te drinken», en wie iets geeft eischt geen betaling. Gegroet hoor! En de schurk spoedde zich heen.

De waardin liet hem maar loopen, vrezend, als dit ruchtbaar werd, dat andere gasten ook zouden redeneeren gelijk Uilenspiegel.

Tijl volgde nu den weg naar Mechelen. 't Was nacht, toen hij hier aankwam en hij sliep in een hooimijt, tot de poort geopend werd. Boeren en boerinnen stroomden toe naar de Zaterdagse markt. Uilenspiegel mengde zich onder de menigte en ging ook op de markt staan, waar hij als poetsenmaker geld inzamelde.

— Menschen, riep hij toen, straks zal ik u mijn allergrootste kunst vertoonen. Te elf uur sta ik ginder op het dak van «Den Eenhoorn» en dan zal ik boven de markt vliegen. Zegt het voort!

Dat nieuws deed vlug de ronde en veel volk gaapte al een tijd vooraf naar het dak van «Den Eenhoorn». 't Sloeg elf uur op Sint-Romboutstoren, toen Tijl inderdaad op het dak verscheen.

Het volk hield zich doodstil, nieuwsgierig de vliegkunst te zien.

— Menschen, ik zal dadelijk beginnen, riep Tijl. Maar eerst kom ik nog eens beneden om een kleine geldinzameling te doen...

Hij ontving een muts vol geld en klom weer op het dak. Hij stak de armen uit en bewoog ze als vleugels, maar verhief zich niet van het dak. Hij herhaalde dit eenige malen en schoot toen in een luiden lach.

— Wel, menschen! riep hij, ik meende niet, dat er in uw stad en omtrek grooter gekken waren dan ik. Maar ik bemerk, dat ze vol dwazen is. Had een van u mij gezegd, dat hij vliegen zou, ik zou het niet geloofd hebben, maar gij gelooft het wel van mij!

Het volk tierde en joelde en zei, dat het zijn geld terug moest hebben. Maar Tijl liet zich langs een touw aan de achterzijde van het huis in een straatje neer en maakte zich uit de voeten. Een

kwartier later was hij al een eind den weg op naar Lier. Te Duffel bleef hij eenige dagen hangen, er zijn geld verterend.

Te Lier verhuurde hij zich als smid. Hij moest er aan de blaasbalg trekken, terwijl zijn baas ijzer gloeide.

— Ge zijt niet rap genoeg, ge moet me met den blaasbalg volgen, zei de smid. Hij bedoelde dat Tijl gelijk met hem moest opwerken. De smid ging wat later even naar de herberg aan den overkant om een glas bier te drinken. Tijl maakte den blaasbalg los en kwam er mee naar de herberg.

— Maar wat voert ge nu uit? riep de smid.

— Wel, ge hebt gezegd dat ik u met den blaasbalg moest volgen en dat doe ik.

De baas zou voortaan duidelijker spreken. Hij besloot Tijl eens hard te laten werken en te midernacht haalde hij zijn knecht uit bed. Tijl kwam beneden, maar had zijn matras op zijn rug gebonden.

— Wat is dat nu weer voor gekheid? vroeg de smid.

— Meester, als ik een halven nacht op mijn bed geslapen heb, mag mijn bed ook een halven nacht op mij slapen, antwoordde Tijl.

De Liersche smid zette zijn zonderlingen gast aan de deur.

Tijl trok nu de Kempen in. Niet ver van He-

renthals zag hij vóór een afspanning een paard staan.

— Ik heb nu al zoo lang te voet geloopt, ik wil nu ook wel eens rijden en 't is vriendelijk, dat ze hier een paard voor me klaar zetten, zei hij bij zich zelf.

Hij maakte het dier los en draafde heen. Maar men zette hem achterna, op paarden uit den herbergstal. En bij de poort van Herenthals werd Tijl gegrepen en dan naar de gevangenis geleid. Paardendieven werden in dien tijd gedood. En de rechters van Herenthals veroordeelden Uilenspiegel ook tot die straf.

Het volk hoorde dit en het had toch medelijden met den jongen man, want de lieden van Herenthals waren goedgehartig.

— Edele heeren, sprak Tijl, ik heb mijn lot verdiend en zal gelaten sterven. Mag ik u om een laatste gunst verzoeken?

— Als ge niet om het behoud van uw leven vraagt, ja, antwoordde de opperrechter.

— Neen, maar ik verzoek u uit medelijden met mijn jonkheid, me zelf te laten kiezen op welke wijze ik sterven zal.

— Dat moogt ge! klonk het terug.

— Een mensch kan sterven op 't schavot, aan de galg, op den brandstapel, maar ook door ouderdom, hernam Tijl. Welnu, ik kies de laatste wijze,

zooals ge me hebt toegestaan. Ik wil dus sterven door ouderdom.

— Dat kan niet, dat kan niet! riepen de rechters. Zoo hebben we het niet bedoeld!

Maar het volk riep, dat ze de gunst hadden toegestaan en hun woord moesten houden. En de rechters durfden niet te weigeren. Tijl werd naar de gevangenis gebracht om daar van ouderdom te sterven. Maar in den nacht vijlde een man uit de stad de tralies van het kerkerraam door en hielp Tijl ontsnappen.

Uilenspiegel zorgde dat hij den volgenden morgen reeds een heel eind op weg naar Turnhout was. Te Gierle verhuurde hij zich als barbier. Een zijn eerste klanten was de burgemeester.

— Knip mij eens rap de helft van mijn baard af, zei hij.

Tijl sneed langs den linkerkant der langen baard tot aan den kin af. Maar aan de rechterzijde liet hij alles staan.

— 't Is gedaan, sprak hij.

De burgemeester keek in den spiegel.

— Domoor, wat hebt ge nu uitgevoerd? riep hij kwaad.

— Wel, juist wat ge bevolen hebt, toen ge zeldet: « Knip eens rap de helft van mijn baard af ».

— Van onderen te beginnen, links en recht natuurlijk, vlegel, zoo bedoelde ik het.

— Och, ik had het anders verstaan, beweerde Tijl.

De baas moest nu den heelen baard afdoen, maar eerst joeg hij Uilenspiegel aan de deur.

— De menschen zijn nu toch altijd kwaad als ge juist doet wat ze zeggen, sprak hij bij zich zelf.

Dicht bij Turnhout zag hij een zwijnenhoeder.

— Van wie zijn die varkens? vroeg Tijl.

— Ha, van de boeren in 't ronde...

— Juist. En waarom doet ge dan niet, wat de boeren zeggen? Ge moet ze naar de stad brengen, waar ze verkocht zullen worden. De boeren zijn er al...

De veehoeder zag er een dommerik uit, en hij geloofde Uilenspiegel.

— Kom, we zullen de varkens samen naar de stad drijven, hernam Tijl.

En zoo gebeurde het. Het was juist marktdag te Turnhout en Tijl dreef de dieren op het plein, waar de boeren en boerinnen stonden. Dadelijk waren er handelaars om de varkens te bekijken, meenend, dat er goede zaken te doen waren.

— Maar ik zie mijn boeren niet! zei de hoeder.

— Blaas op uw hoorn, ze zullen komen.

De knaap deed het. O, weel wat Uilenspiegel voorzien had gebeurde. De dieren, die liever op de heide waren bij het groen dan op de markt, meenden dat hun baasje blies, zooals elken morgen, om

ze buiten te geleiden. En ze werden als wild. Ze stormden heen, wierpen handelaars om, ook banken en manden eieren, wekten geweldige ontsteltenis. Tijl lachte luid. Beschaamd vertrok de knaap met zijn varkens en Uilenspiegel koos ook het hazenpad.

Met zulke ondeugende streken hield hij zich op. Maar aan zijn arme moeder te Damme dacht hij niet.

Hij vertrok naar Hoogstraten. In dien tijd was er daar nog geen kolonie voor landloopers, anders ware Tijl er zeker op zijn plaats geweest. Maar wel dreef men er veel handel en zoo zag Uilenspiegel ook talrijke melkboerinnen. Hij rolde, zonder iets te vragen, een kuip weg die daar te koop stond. De baas binnen merkte het niet. Tijl riep de boerinnen.

— Ik wil al uw melk koopen voor het kasteel, schreeuwde hij. Giet ze maar in de kuip!

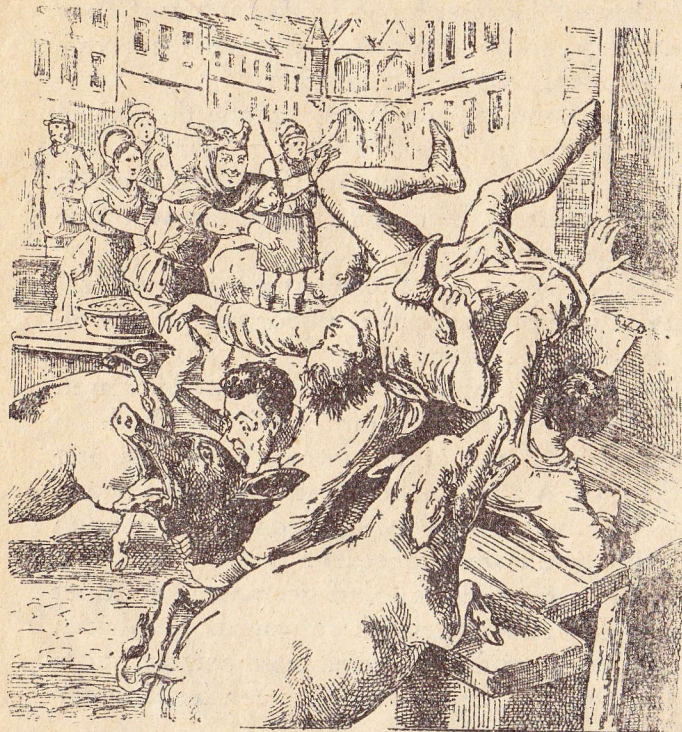
De boerinnen waren blij dat ze zoo gauw van hun waar af waren, en deden wat de deugniet beval. Dan wachtten ze op hun geld.

— Ik kan u nu niet betalen, sprak Tijl. Kom over een jaar maar eens terug... en lachend liep hij heen.

De boerinnen begrepen dat ze bedrogen waren. Ieder wilde het eerst haar melk terug hebben en dat werd me een gewoel en gekijf rond de kuip,

zoo erg, dat deze omver rolde en de melk wegstroomde.

De graaf van 't kasteel vernam het gebeurde en

zond zijn dienaren uit om Uilenspiegel te vangen, maar die was al in de bosschen verdwenen.

Uilenspiegel kwam dan te Oostmalle; hij ver-

diende wat geld door kunsten te maken. En wanneer hij 's avonds doodmoe, na veel zwervens, Nijlen bereikte, kon hij toch zijn intrek nemen in een logement. Hij werd uit zijn slaap gewekt door luid geklop op de voordeur. Drie reizigers verlangden binnen gelaten te worden.

— Hoe komt ge zoo laat? bromde de waard, die niet gaarne uit zijn bed werd gehaald.

— We hebben een grooten omweg moeten maken, omdat we een wolf zagen, antwoordde een van de mannen.

— Wat, zijt ge met drieën bang van één wolf? spotte de waard. Ik zou alleen voor geen drie wolven uit den weg gaan...

Uilenspiegel hoorde dit alles, want de muren waren maar dun en de waard sprak zeer luid.

Den volgenden morgen ontmoette Tijl de drie mannen aan het ontbijt. Ze waren veehandelaars, die in de streek zaken kwamen doen. Ze zouden hier van avond weer logeeren.

— Maar zorg, dat ge dan geen wolf ontmoet en op tijd binnen zijt, sprak de waard. Met drieën bang van één wolf... ge moest beschaamd zijn om dat te zeggen. Ik heb alleen eens een heele bende wolven op de vlucht gedreven...

En de herbergier blufte op zijn grooten moed.

Uilenspiegel besloot dien moed dan toch eens op de proef te stellen.

Hij zwierf dien dag rond. Er leefden toen veel wolven in de Kempen en jagers vervolgden ze. 't Viel Tijl niet moeilijk om van een jager een wolvenhuid te koopen. Hij nam die mee en smokkelde ze in de schuur der herberg. Hij vulde de huid op met stroo en kreeg zoo een opgezetten wolf.

Hij liet die in een hoekje van de schuur staan.

's Avonds keerden de drie kooplieden terug. Ze waren voor donker binnen.

— Nu hebt ge geen wolf ontmoet, hé? vroeg de waard. Wel, wel, dat ge gisteren een omweg hebt gemaakt voor zoo'n beestje.

Allen gingen naar bed en 't was stil in huis. Maar Tijl verliet zijn kamer en haalde den opgezeten wolf uit de schuur. Hij plaatste hem in de keuken bij den haard en stak hem een pantoffel van de meid in den bek. Toen ging Tijl slapen.

's Morgens stond de meid 't eerst op. Ze kwam in de keuken en maakte licht. Daar zag ze plots den wolf en huilend liep ze naar boven en verdook zich in haar kamer. De herbergier werd door dit lawaai gewekt en liep naar omlaag. Hij ook bemerkte den wolf en stormde schreeuwend de trap op.

— Een wolf in huis en hij heeft de meid opgegeten! jammerde hij. Het beest heeft nog haar schoen in zijn muil.

Tijl stond daar.

— Waarom verslaat ge dien wolf niet? vroeg Tijl.

— O, ik durf niet!

— En ge hebt een heele kudde wolven op de vlucht gedreven. Ik zal eens gaan zien.

En in de keuken barstte Tijl in een schaterlach uit.

— Kom maar naar beneden! riep hij. Het is een wolf van stroo.

De kooplieden verschenen ook... Eindelijk waagde de waard het de trap af te dalen. Na hem kwam de meid.

— Ge zijt toch niet opgegeten, zei de herbergier.

— Maar neen, deze wolf is met stroo gevuld, spotte Tijl. Gij, die een kudde wolven hebt verjaagd, zijt nu weggelopen voor een wolvenhuid met stroo in. Ik heb dien wolf gemaakt om u het bluffen af te leeren.

Wat stond de herbergier nu beschaamd. Maar hij was kwaad en joeg Uilenspiegel aan de deur.

Tijl zwierf verder. Maar met dit alles was hij toch een vagebond, die voor weinig deugde. Hij besloot naar Damme terug te keeren. Eindelijk dacht hij aan zijn moeder. En later vertellen we eens, hoe hij zich beterde.

LIJST DER BOEKJES DIE VOORRADIG ZIJN:

1. Drie maanden onder de sneeuw; 2. Zwarte Koo; 5. Aan de Molenbeek; 6. Een moedige meisje; 8. Het wonderlijk gezelschap; 9. De jonge vluchteling; 11. Het Kermismeisje; 12. Willem Tell; 13. Beter een lap dan een scheur; 14. Harten van Goud; 15. 't Verdrongen land van Saafinge; 17. De Zinneloozen te Gheel; 18. De hut op de Heide; 21. De Landlooper; 22. En toch feest; 23. St Niklaas in 't Veerhuis; 25. De Vriezeman aan 't Front; 26. Verdwaald en terecht; 27. De jongens van West-Roozebeke; 30. De verdrongen stad; 32. 't Weesje van Brugge; 35. Het kindje van de Zee; 36. De Roovers van de Moeren; 37. De bezembinders van Kleit; 38. De vlucht in de Koffer; 44. De Gierigaard; 46. Broederliefde; 48. Eerlijk duurt het langst; 51. Een lastig geschenk; 52. Zonder Ouders; 56. In 't Bosch van Houthulst; 57. Nog gered; 58. Uit de oude Doos; 59. Dokter Jenner en Jenny; 61. Streng Winters; 64. De kinderen van den Zeeloods; 66. De kinderen van den Smokkelaar; 67. De Paaschklokken; 68. De Landverhuizers; 69. Leeuwte Van Damme; 72. Een moedige Kermisjongen; 76. Het Bultje; 77. De Pastoor van Lapscheure; 78. Samen uit; 80. Goed voor kwaad; 82. Vaderlandsche Verhalen; Naastenliefde; 86. De overwintering op Nova-Zembla; 89. Hoe Sinterklaas hielp; 90. In Grooten Nood; 91. Kerstmis aan Zee; 94. Het Spook; 95. De twee Weesjes; 97. De Vlucht; 102. Reinaert de Vos; 104. Denk aan moeder!; 107. Threesje; 110. Robinson Crusoe; 112. De Rooversjongen; 113. De Deserteur; 115. Onschuldig veroordeeld; 118. De Spion van den Molen; 121. Hoog bezoek; 122. De wonderlijke Zwaan; 123. Uit bange dagen; 125. De flinke Baanwachster; 128. De gelaarsde kat; 129. De Dochter van den Blauwer; 130. Met Vakantie; 132. Tinneke; 133. De Helden van Stekene; 134. Een onrechtvaardige gestraft; 137. Oom Tom; 142. Op 't oud kasteel; 143. De reis in de Wildernis; 144. Bij de Kabouters; 145. De Spionnen op den Toren; 146. De Jongen van Gaver; 148. De schat in de Duinen; 150. De smokkelaars van de Zee; 152. De schat in de mijn; 153. 't Graf in 't Bosch; 154. 't Berouw van den Strooper; 155. 't Kasteel Hoogdonk; 158. Van de hut naar 't Paleis; 159. Karel de Goede; 160. Na veel avonturen; 161. Gered door een Aap; 162. Jan Breydel; 163. De Slag der Gulden Sporen; 164. Van den Dood gered; 165. 't Bocheljongentje; 167. Van drie Roovers; 168. Een jonge Held; 169. Jacob van Artevelde; 171. Geneveva van Brabant; 172. Een avontuurlijke Reis; 174. Een vreeselijke avond; 175. De gevluchte slaaf; 176. In de vliegmaschine; 177. Een moedige vrouw; 178. Ontsnapt; 179. Valsch beschuldigd; 180. De Zoon van den Torenwachter; 182. De reis van Columbus; 186. Jack de Cow-boy; 189. De Held van Tremeloo; 191. De Cow-boy van Fort-Bell; 192. Jeanne d'Arc; 193. De wandelende Deur; 194. De avonturen van Geeraart; 195. Geeraart in Rusland; 199. De Wolf van Ghistel; 202. De Spaansche Furie; 203. De Boeteling van Veurne; 210. Het verwoeste Vlaanderen; 211. De vondeling van 't Regiment; 212. Betoonde Naastenliefde; 213. De IJslandvaarders; 214. Jongens-harten; 216. Een dappere vrouw; 217. Ali-Baba en de veertig Roovers; 218. Groote Broer; 219. De jonge verstooteling; 220. Een kerstavond op de Prairie; 221. Leo's Nieuwjaar; 222. 't Gestolen kind; 233. De Roovers gestraft; 224. De Wildeman; 225. Het dolend melkmeisje; 226. De lotgevallen van den Wildstrooper; 227. Verdreven uit zijn land; 228. Moeder gered; 229. 't Dievenhuis; 230. De Schatgravers; 231. Een slechte Kameraad; 232. Bij de zakkenrollers; 233. Kleine Oorlog; 234. De Heldendood van Anneessens; 235. De Wandelende Jood in Vlaanderen; 236. Nelly van den Mijnwerker; 237. De Geldduivel;

— ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW BOEKJE. —

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Derde druk.

Nr. 136.

A. HANS.

Thijl Uilenspiegel

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat deze uitgave reeds aan Nr 344 is en veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden, bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

300. 't Portiertje van Roeselare — 301. De Kleine Tooneel-
speelster. — 302. Angstige Dagen. — 303. Antwerpen in
Brand. — 304. De Bannelingen. — 305. In het wilde Land. —
306. De Wonderbare Redding. — 307. Naar Congo. — 308.
De Vrienden der Slaven. — 309. Fiere Margriet van Leuven.
310. 't Avontuur van den Schilder. — 311. Het Boefje. —
312. Een onverwachte Reis. — 313. De Geheimzinnige Tee-
kens. — 314. De Spanjaarden te Gheel. — 315. Zwarte Jan.
— 316. De Heks van de Moeren. — 317. De Boschwachter
van Eikenhof. — 318. Het Juffertje van Parijs. — 319. De
Wolfjager van Turnhout. — 320. De Zeeroovers. — 321. Het
Cezin van den Visscher. — 322. De Wilde Cow-Boy. — 323.
Keizer Karel te Gent. — 324. De Spanjaarden te Mechelen
— 325. Kerstmis in de Sneeuw. — 326. Een angstig avont-
uur. — 327. De Reis in den nacht. — 328. De Zwarte Bende.
— 329. Het licht in de Wildernis. — 330. De dankbare sol-
daat. — 331. Een keer Wildstrooper. — 332. Het Wonder-
land. — 333. Het Verloren Testament. — 334. In veilige Ha-
ven. — 335. De wonderbare reis van schipper Bontekoe. —
336. Een brutale feeks. — 337. Vaders vrouwen. — 338.
De vlucht over de Schelde. — 339. Neels' avontuur. — 340.
De Zwarte Ruiters. — 341. De Held van Afrika. — 342.
De Pleegzoon van den Bedelaar. — 343. Het beleg van den
Ravenburg. — 344. Een avontuurlijke vacantie.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH.

Drukkerij R. Bracke-Van Geert, Baasrode.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr. 136.

Derde druk

A. HANS.

Thijl Uilenspiegel

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK.

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van over land en volk vertellen. Dat veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. Al de verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

450. De avonturen in de Hooglanden. — 451. De gestoorde Zesdagenkoers. — 452. Uit een Gezin. — 453. Een Smokkelavontuur. — 454. De Weezen van de Beukenharst. — 456. Kars, de Herdershond. — 457. Een angstige Tocht. — 458. De verkleede Krijgsman. — 459. De Heldin van Maastricht. — 460. Een spion verrast. — 461. De wraak van den Eskimo. — 462. De schoolmeester van Sylt. — 463. Gevangen in het IJs. — 464. Het Spook van de Steengroeve. — 465. De Grootte Ronde. — 466. Erik, de Cow-Boy. — 467. De Roover uit Eikenloo. — 468. Het Geheim van den Torenkelder. — 469. Lina, de Smokkelaarster. — 470. Tweemaal Gered. — 471. De zoon van Keizer Karel. — 472. De Zwarte Vrouw uit den Polder. — 473. Djees, de Schooier. — 474. De Cow-Boy en zijn Zuster. — 475. De Wilde Ridder en het Kind. — 476. Avonturen in de Grot. — 477. De Luchtreiziger. — 478. De Kinderen van den Visscher. — 479. Een vlucht in Rusland. — 480. Het Turfschip van Breda. — 481. Kerstmis in Sneeuw en IJs. — 482. Een vreemde Oudejaarsavond. — 483. De Tooverer van het IJs. — 484. Een Cow-Boy in de Gevangenij. — 485. De Jonge Strandlooper. — 486. Een Wonderbare Terugkeer. — 487. Het gestoorde Kamp. — 488. Een blijde Wederkomst. — 489. Het geheim van het Kraaienhof. — 490. De Ridder met het Zilveren Kruis. — 491. De Heldin van den Vuurtoren. — 492. Koning Albert I. — 493. Koning Leopold III. — 494. Het Licht in de Duinen. — 495. Voetballers in Amerika. — 495bis. Koning Albert aan den IJzer. — 496. Vaders Vlucht. — 497. Een Martelares. — 497bis. Te Marche-les-Dames. — 498. De Jonge Verstekeling. — 498bis. De wraak van den Verstooteling. — 499. Ada's Avonturen. — 500. Uit het leven van A. Hans. — 501. Een zonderlinge vergissing. — 502. Een Vlaamsche knaap in oorlogstijd. — 503. De jonge wildstrooper. — 504. De bannelingen van Dinant. — 505. De zes honderd Franchimonteezen. — 506. Een nacht in het veerhuis. — 507. Het spook van Leffinge. — 508. De reis met het schoolschip. — 509. De gestoorde zeereis. — 510. De jonkvrouw van het Veen. — 511. Het spookhof. — 512. Het leed van Magda. — 513. Everaard Tserclaes. — 514. De Alweter. — 515. De strooper van het Zoniënwood. — 515bis. Peter Benoît. — 516. Oorlogswoeker. — 517. De ondergang van Lombardzijde. — 518. Te laat. — 519. De opperbaas. — 520. 't Geheim van de schuur. — 521. De arme nicht. — 522. De avonturen van Klaas Wens. — 523. De ondergang van Vreemdijke. — 524. De martelares Miss Cavell. — 525. De Boef van Elsloo. — 526. De verrader van Aubel. — 527. De Hulp van den Renner. — 528. Schipbreuk van de Méduse. — 529. Zijn eer hersteld. — 530. De redder van den Koning. — 531. De verlaten Koning.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag ze in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

PRIJS : 75 CENTIEMEN.

Drukkerij R. Bracke-Van Geert, Wetteren.

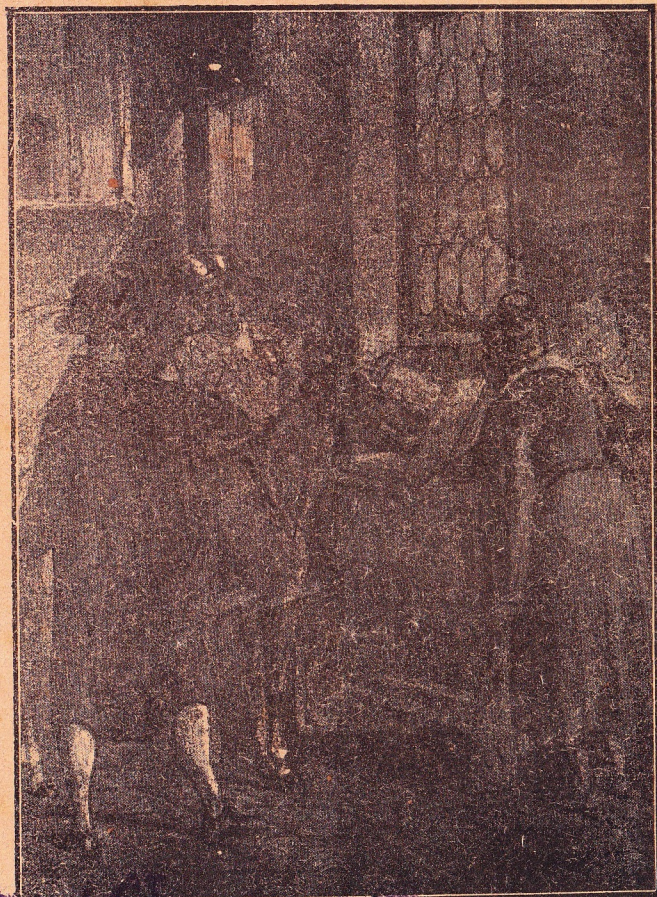
A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr. 136

Vierde druk.

A. HANS

Tijl Uilenspiegel

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN